

паэзія

паэзія

Зыміцер Вішнёў

...спадзяюся на дзіўнае ракако
але ўсё марна
гэта – мая карма...

Адзінота Напалеона

альбо Рот кашалота

ПЛЮНОЕ ДЗІЦЯ

у пене я падобны да Дзеда Мароза
у пене я быццам круасанавы конь
у пене я добры –

нібыта казачнік дзядзя Вова
рассоўваю руکі ў бакі
і махаю чырвонай сухой рыбінай
выпучваю вочы-разынкі
шкарлупіна ломіцца і выпаўзае язык
нацягваю на твар шалёныя чорныя бровы
клацаю па кадыку – сяку дровы
п'ю піва порцыямі для бізона
і паступова –

перед вамі барадаты злосны зомбі

* * *

мае думкі ў гэтых мясьцінах
нагадваюць чысты аэрапорт і плаціну
людзі тут не плююцца словамі
гэтая мякаць плавае пад языком
ромам і волавам
і стварае краявід снабізму
часам я адзінокі да песімізму
а часам не
часам я раблю мазгавую клізму
з цемрыва я вылоўліваю
прывіды сябровы
сотні тысячы зубатых іртоў
і размаўляю пра
гэта безумоўна парад
новых уражаньняў залатое бра

Масква, 4 лістапада

* * *

Восень
дрэвы і апошнія кветкі
а мне здаецца клеткі
дзе сядзяць марыянеткі
пад грукат залатых манетак
і съпяваюць песні
пра нешта паэтычна-пяшчотнае

На патэльнях патэтычныя кексы
займаюцца з разынкамі сэксам

17 кастрычніка 2005

* * *

дзяўчына з поступам бусла
лёткая як вецер
съветная як сонца
чароўная нібыта сон
вясёлая і чистая
як прамень съятла
дзяўчына з поступам бусла
я гляджу на цябе быццам сом
быццам слон
я стаю як абарыген з вяслом
у маіх вачах няма
ні думак ні слоў

я зачараваны ад магічнага съятла
дзяўчынай з поступам бусла

26 кастрычніка 2005

* * *

белая цукровыя людзі
размаўляюць на іншай мове
успрымаюць жыцьцё інакш
як лаваш як шалаш
нібыта і няма мяне
апускаю цытрынавыя рукі ў малако
спадзяюся на дзіўнае ракако
але ўсё марна
гэта – мая карма

Сакавік 2005

* * *

маленькія пацалункі складаю
ў празрыстыя пакункі
складаю як быццам пакуты хаваю
акампануе аркестр штосьці пахавальнае
стаю на каленях ў халаце
гляджу на галаву ў салаце
і на пурпуровую гільяціну ў халве

хаткі ахоплівае вецер

Красавік 2005

* * *

сярод партрэтаў вусякоў
у грукаце гадзіннікаў
сяджу са смачным касяком
у касцы макасінах
і тварам сінім

* * *

у гэтай краіне няма крана
які будзе дом з трапамі
высыпяваюць толькі вялізныя раны
высыпятка атрымаюць бараны

скарпёны – паўсюль барабанамі
у бар завітаў белы раб

* * *

Чорныя бяззубыя рты кладуцца
на палотны Аздабляю іх колерам
кітайской вішні
аздабляю сваёй крываёй

Скручаюся ў экстазе
жоўтымі пальцамі з пазногцямі-рамонкамі
махаю Злыя гномы смаляць марыхуану
ды я кладу на палотны алейныя Альпы

Сакавік 2005

* * *

калі ў панядзелак прыйдзе бадун
гэта тады б'юць у бубны
і дзьмуць у дуду
ня ный
апранай фрак і шпацыруй у ЦУМ
бяры потную пляшку шампанскага
і бяры дзяўчыну шамансскую
у дворыку або парку на лаўцы
будуць сексуальныя танцы

* * *

шукаў сярод шатроў парковых
пісталет як у актора Макара
шаптаў па-шаманску над травамі
шарараваў паветра рукамі-канатамі
выглядаў як лупавокая маркоўная карова
а лістота падала караваямі
я быў да смачнага ахвочы
у далечыні плылі сяброў караваны
чуеш? – шапацеў голас дзявоочы
як перапаўзаюць восеньскія гукі ў ваннай?

Кастрычнік 2005

* * *

на гэтым кіліме калісьці ляжаў
чалавек з широка расплющчанымі вачымі

ён не міргаў і праз ягоныя
 вачніцы выляталі ластаўкі
 па белым полі ягонага падбароддзя
 беглі чырвоныя съязжынкі
 ляцелі адзінокія съняжынкі
 а цяпер усярэдзіне пакою стаіць
 і ляжыць чатыры дзясяткі бутэлек
 чорных шэрых і белых
 і самае дзіўнае што вымалёўваюць яны
 гэта – контур таго расплюснутага

жыцьцём чалавека

17 лютага 2005

* * *

вусякі тыражуюцца
 для ўпрыгожанья неба
 на фоне сіняга бягуць
 паласатыя зубатыя калматыя
 кволыя і ў цягліцах
 з дзясяткамі ножак і вочак
 зялёныя чорныя жоўтыя чырвоныя
 і зусім не падобныя да колераў
 вызначаных чалавекам
 можа і няма іх
 варта выцягнуць мікраскоп
 можна канешне і перыскоп
 ніхто ня ведае
 але чуе і здагадваецца
 як нахіляеца за спінай
 галава – дзіва-вусяка

Сакавік 2005

* * *

Самае істотнае – гэта птушкі,
 Туман гарбаты разам з сушкамі.
 А ўсё астатніе – мана.
 Я чытаю Пялевіна «Амон Ра».
 Сённяня – гэта лупатая тахта.
 Шалікам на шыю
 накручваеца цішыня.
 А вакол – дрэвы, лісьце і сакавітая трава.
 Я сядою ў нерухомы трамвай.
 Нехта мяне кранае за плячо –

Празрыстая мара з вачыма-чоўнамі.
Горача, горача чамусьці ў гэтай цішы,
Быццам у руках ня кніга – гашыш.
Пад нагамі – газеты і шышкі.

* * *

кадыком бегае съвінцовае сонца
разломвае шкло павуцінне
і пыл на мастацкай
сопцы
усыміхаюся чыгуновым люкам рота і
агаляю пустечу калодзежа і галаву крата
выцягваю формулу натхнення для
тапельцы
замест дыма пух таполі і зялёныя шкельцы

20 сакавіка 2005

* * *

самалёты самалёты
у гэтым слове
чую клёкат
чую грукат
чую гук
я лячу на самалёце!
выпіваю вельмі штосьці
сцюардэсы і пілоты
пасажыры і кампот
выпіваю вельмі штосьці
аблачыны аблочыны
у самалёце
у палёце
сам кампот

чэрвень 2004

* * *

У рыфлёнай разынкавай талерцы
нарадзілася тваё імя
якое ператварылася
ў пухкую белую аблочынку
паляцелі съняжынкі
блішчастыя крыштальныя
яны падалі на шклянкі талеркі патэфон

кнігі і ціха зьвінелі
я глынуў даўкага чырвонага віна
і мне падалося што я глынуў успамінаў
бо прыгадаў цябе
я пачаў шукаць тваё імя
я зазіраў ва ўсе куткі і нават
прачытаў малітву
а ты схавалася на люстронай шафে
там ля сухіх қракадзілаў
фотапавелічальнікаў бінокляў
аленіх рагоў жоўтых камянёў з Каўказу
я ўзяў пэндзаль фарбы
і зафіксаваў тваё імя на сваіх вуснах

1997

* * *

усе тэмы скончыліся раптоўна
нібыта катвіга трапіла ў рот
кашалота Сонца кранула плечы
самотнага спадарожніка Клятчасты
шлафрок ападаў на халодную зямлю
ён спыняў рух гадзіннікаў
і любую хаду зубоў праз хурму

3 сакавіка 2005

